

Sygn. akt I CSK 108/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa W. G.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej "D." w W.
o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 10 czerwca 2014 r., sygn. akt VI ACa 1544/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa „D.” w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 czerwca 2014 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2013 r. Sąd pierwszej instancji uwzględnił w całości powództwo powoda W. G. i uchylił pięć uchwał z dnia 28 marca 2012 r. podjętych przez pozwaną: uchwały nr [...] w przedmiocie przyjęcia sprawozdania Zarządu z działalności za okres 1.01.11 - 31.12.11; uchwały nr [...] w przedmiocie przyjęcia sprawozdania finansowego za okres 1.01.11-31.12.11; uchwały nr [...] w przedmiocie udzielenia Zarządowi absolutorium za okres 1.01.11-31.12.11; uchwały nr [...] w przedmiocie uchwalenia miesięcznej opłaty na koszty zarządu nieruchomością wspólną w wysokości 8,83 zł/m oraz na fundusz remontowy w wysokości 1,20 zł/m² i uchwały nr [...] w przedmiocie przyjęcia planu gospodarczego za rok 2012 zgodnie z załącznikiem nr 1 do uchwały. Sąd uznał za uzasadnione zarzuty powoda, że wobec nieprowadzenia prawidłowej księgowości Wspólnoty, jej członkowie nie mogli dokonać realnej kontroli zachodzących w niej procesów finansowych, weryfikować kosztów ponoszonych na utrzymanie poszczególnych lokali oraz części wspólnych. Uchwały zapadły w trakcie zebrania na którym dopiero przedstawiono dokumenty, stanowiące jego przedmiot, w warunkach pozbawienia właścicieli faktycznej możliwości zaznajomienia się z tymi dokumentami, a w rezultacie pozbawienia możliwości głosowania z rozeznaniem nad zaskarżonymi uchwałami. W konsekwencji Sąd I instancji uznał, iż zaskarżone uchwały naruszają zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną jak również naruszają interesy powoda i innych właścicieli.

Sąd Apelacyjny rozpoznający sprawę na skutek apelacji pozwanej przychylił się do stanowiska Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej, opartej na obydwu podstawach z art. 398³§ 1 k.p.c. pozwana zarzuciła błędną wykładnię art. 25 ust. 1, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 1, art. 15 oraz art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jednolity: Dz. U. 2000 r. Nr 80 poz. 903 z późn. zm. - dalej „u.w.l.”)

oraz błędną wykładnię art. 6 k.c. w zw. z art. 25 ust. 1 u.w.l. Wskazała także na uchybienie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227, art. 278 § 1 i w zw. z art. 316 § 1 k.p.c.

Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego uchylenie w całości i zmianę wyroku Sądu I instancji przez oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpoznania jej skargi wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 to znaczy potrzebą wykładni przepisów prawa. Jako wymagający wykładni wskazała art. 25 ust. 1 u.w.l., budzący, jej zdaniem, poważne wątpliwości dotyczące możliwości uchylenia uchwały wspólnoty mieszkaniowej w przedmiocie udzielenia absolutorium zarządowi oraz w przedmiocie przyjęcia sprawozdania z zarządu we wskazanym trybie, sygnalizując iż takie uchwały są wyłącznie uchwałami o charakterze aprobatywnym, odzwierciedlającymi przekonanie większości członków wspólnoty. Skarżąca wskazała również na potrzebę wykładni tego przepisu, w celu wyjaśnienia czy konieczne jest wskazanie przez powoda w pozwie o uchylenie uchwały wspólnoty mieszkaniowej konkretnego przepisu (przepisów) prawa z jakim (jakimi) zaskarżona uchwała jest niezgodna. Nadto skarżąca uznała, iż zachodzi

przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tzn. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08; czy z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, nie publ. poza bazą Lex nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 233/07, OSNP 2009/3 - 4/43). Powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie wymaga ponadto przytoczenia i poddania analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ. poza bazą Lex nr 1238124).

Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Trzeba przy tym uwzględnić, że skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, a ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy przy jej rozpoznaniu byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym, czy wątpliwościami prawnymi i pozwalać na ich rozstrzygnięcie.

Odnosząc się do potrzeby wykładni art. 25 ust. 1 u.w.l. w aspekcie możliwości uchylenia uchwały wspólnoty mieszkaniowej w przedmiocie przyjęcia sprawozdania z zarządu oraz w przedmiocie udzielenia zarządowi absolutorium wskazać należy, że w orzecznictwie nie budzi wątpliwości dopuszczalność zaskarżenia i uchylenia tego rodzaju uchwał, które mają charakter majątkowy i dotyczą interesów majątkowych członków wspólnoty (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2013 r., V CZ 18/13, nie publ., z dnia 28 maja 2013 r., V CZ 7/13, nie publ., z dnia 25 kwietnia 2013 r., V CZ 137/12, nie publ., z dnia 22 marca 2012 r., IV CZ 148/11, nie publ., uchwałę składu 7 sędziów - zasadę prawną z dnia 10 maja 2011 r., III CZP 126/10, OSNC 2011/11/117, postanowienia z dnia 6 października 2006 r., V CZ 67/06, nie publ., z dnia 11 lutego 2003 r., V CZ 208/02, nie publ., uchwałę tego Sądu z dnia 9 grudnia 2005 r., III CZP 111/05, OSNC 2006/11/183, czy postanowienie z dnia 18 września 2014 r., V CZ 53/14, nie publ.).

Warunki skutecznego zaskarżenia uchwały wynikają z art. 25 ust. 1 u.w.l., i nie budzi wątpliwości, że zaskarżający musi przedstawić przesłanki, które uzasadniają jego zdaniem jej uchylenie, odpowiadające zakresowi podstaw zaskarżenia wskazanemu w ustawie. W rozpatrywanym wypadku nie jest tą przesłanką niezgodność uchwały z przepisami prawa, wobec czego rozważanie zakresu obowiązków powoda w razie powołania się na tę podstawę jest w niniejszej sprawie zbędne.

Co się tyczy oczywistej zasadności skargi kasacyjnej podkreślić należy, iż nie jest możliwe jednoczesne wykazywanie, że w sprawie występuje zagadnienie prawne wymagające wykładni określonych przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona. Oczywistość skargi zakłada, że wykładnia danych przepisów jest jednoznaczna i w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, jeżeli natomiast wykładnia ta rodzi istotne zagadnienie prawne, naruszenie przepisów nie może być oczywiste (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, nie publ.). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują

na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, nie publ.). Niniejsza skarga nie spełnia wyżej wymienionych warunków. Przytoczone przez skarżącego argumenty mające świadczyć o jej oczywistej zasadności skargi stanowią polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądów obu instancji, niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym z uwagi na treść art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

W związku z tym powołane przez skarżącego podstawy przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą. Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 398⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 10 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).